

Sygn. akt VI P 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Bożena Wojdyga, Eleonora Marszał

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa P. J.

przeciwko Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) – Z. W. z siedzibą w W.

o odszkodowanie

I. Zasądza od pozwanego Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)– Z. W. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. J. kwotę 5.550 zł. (pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia.

II. Nakazuje pobrać od pozwanego Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) – Z. W. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 277,50 zł. (dwieście siedemdziesiąt siedem złotych 50/100) tytułem opłaty od pozwu, z której powód był zwolniony z mocy ustawy.

III. Wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.850 zł. (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt złotych).

Bożena Wojdyga SSR Joanna Napiórkowska – Kasa Eleonora Marszał

Sygn. akt: VI P 193/16

UZASADNIENIE

P. J., pozewem z dnia 14 kwietnia 2016r. (data nadania), skierowanym przeciwko Z. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 4.800,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, a także zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W dniu 31 marca 2016r. pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia, zarzucając mu dopuszczenie się naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez wykorzystywanie do celów prywatnych płyty okleinowej #18 orzech, stanowiącej własność pozwanego i wytwarzanie z niej frontów meblowych. Powód nie zgadza się z postawionym mu zarzutem, zaprzecza aby miał cokolwiek wspólnego z wytwarzaniem wskazanych produktów. W dniu 7 kwietnia 2016r. powód otrzymał świadectwo pracy, w którym jako podstawę

zwolnienia wskazano redukcję etatów. Oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z powodu wykorzystania do celów prywatnych płyty okleinowej otrzymali wszyscy pracownicy pozwanego.

(pozew – k. 1)

W toku postępowania powód sprecyzował żądanie pozwu, wskazując że wnosi o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

(protokół rozprawy z 27 września 2018r. – k. 58)

Z. W. w odpowiedzi na pozew z 24 czerwca 2016r. (data nadania) wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, iż oświadczeniem z dnia 31 marca 2016r. rozwiązał z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. z powodu ciężkiego naruszenia przez powoda jego obowiązków pracowniczych, tj. w związku z wykorzystaniem przez powoda płyty #18 okleinowej orzech, stanowiącej własność pozwanego i wykonanie z niej przez powoda 6 frontów meblowych gotowych do lakierowania wraz z zamontowanymi w niej puszkami. Podobne oświadczenie zostało wręczone także pozostałym pracownikom, ale pozwany jest przekonany, że to powód dopuścił się naruszenia obowiązków pracowniczych. Pozostali pracownicy, pracujący w tym czasie na innej hali oświadczyli, że nie mają wiedzy o zleceniu dotyczącym wykonania frontów, a także że nie mają z tym nic wspólnego. Pozwany dał im wiarę i cofnął w stosunku do nich oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, przywracając ich do pracy. Pozwany jest przekonany, że znalezione przez niego fronty zostały wykonane przez powoda i G. K.. Tym bardziej, że G. K. jako jedyny z pracowników miał dostęp do samochodu dostawczego, którym były wożone elementy na montaż zabudowy meblowej. Wskazał ponadto, iż z przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. wynika, że naruszenie musi dotyczyć podstawowego obowiązku pracownika, a w tym przypadku do podstawowych obowiązków pracownika należy dbałość o mienie powierzone przez pracodawcę do wykonania pracy. Wykorzystanie tego mienia bez wiedzy i zgody pracodawcy, do celów prywatnych w czasie i miejscu, w którym pracownik powinien świadczyć pracę na rzecz pracodawcy, stanowi o ciężkim naruszeniu obowiązków pracowniczych. Pozwany podniósł, że pracownik, który dopuścił się takich działań postępuje w sposób zawiniony i powoduje nie tylko szkodę (brak możliwości wykorzystania gotowych frontów meblowych do innej zabudowy), ale i naruszenie interesów pracodawcy. Działanie powoda było więc bezprawne, stanowi zagrożenie interesów pracodawcy i było zawinione.

(odpowiedź na pozew – k. 13 – 17)

Sąd ustalił, co następuje:

P. J. był zatrudniony u pozwanego Z. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Z. W. w okresie od 1 lutego 2013r. do 31 marca 2016r. w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku stolarza.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 1.850,00 zł.

(dowód: umowa o pracę z 1 lutego 2013r. na okres próbny – k. 2; umowa o pracę z 30 kwietnia 2013r. na czas nieokreślony – k. 4; świadectwo pracy – k. 3; zaświadczenie o zarobkach – k. 21)

Do obowiązków powoda należało wykonywanie elementów zabudowy mebli i ich montaż. Powód zajmował się obróbką płyt wiórowych, tzn. zajmował się ich oklejaniem oraz okleinowaniem kantów.

Poza powodem u pozwanego pracowało 3 pracowników na dwóch halach produkcyjnych. Na jednej z nich zajmowano się obróbką płyt wiórowych. Na tej hali pracował powód i G. K.. Na drugiej zajmowano się obróbką drewna. Na tej hali pracował P. K. oraz A. I..

Pracownicy mogli swobodnie przechodzić między halami, mieli do nich dostęp. Zdarzało się, że A. I. przychodził na halę produkcyjną, na której zajmowano się obróbką płyt wiórowych i pomagał w pracy. Nie wykonywał tego samodzielnie.

(dowód: zeznania świadka P. K. – nagranie rozprawy z 4 października 2016r., nagranie od 00:09:45 do 00:26:14 – k. 37; zeznania pozwanego z dnia 27 września 2018r. – nagranie od 00:01:47 do 00:19:56 – k. 60)

W trakcie dnia pracy pozwany stale przebywał w zakładzie pracy, zajmował się zakupem zaopatrzenia. Gdy jechał po zakupy, to opuszczał zakład pracy na 20 minut do godziny. Miał nad pracownikami ciągłą kontrolę.

(dowód: zeznania świadka G. K. – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:04:17 do 00:28:41)

Powód nie był upoważniony do używania dostawczego samochodu służbowego. Samochodem dostawczym jeździł wyłącznie G. K.. Użytkował pojazd wyłącznie w godzinach pracy, nie jeździł autem do domu, nie korzystał z niego do celów prywatnych. Kluczyki do samochodu dostawczego były przechowywane przez pozwanego.

(dowód: zeznania świadka P. K. – nagranie rozprawy z 4 października 2016r., nagranie od 00:09:45 do 00:26:14 – k. 37)

W dniu 24 marca 2016r. ok. godziny 12.00 pozwany znalazł na hali produkcyjnej schowane najpierw 4, a następnie kolejne 2 fronty meblowe. Łącznie 6 frontów, które nie były elementem żadnego zlecenia pozwanego. Pozwany w tym czasie nie realizował zamówienia na wykonanie takich mebli.

W tym czasie na hali produkcyjnej prace wykonywał wyłącznie powód oraz G. K.. Pozostali pracownicy pracowali na innej hali produkcyjnej. Mieli jednak dostęp do tej hali.

(dowód: zeznania świadka P. K. – nagranie rozprawy z 4 października 2016r., nagranie od 00:09:45 do 00:26:14 – k. 37)

W tym samym dniu, tj. w dniu 24 marca 2016r. pozwany zwołał zebranie wszystkich pracowników, żądając wyjaśnień. Nikt z obecnych nie przyznał się do wykonania frontów. Nikt też nie wskazał kto wykonał fronty.

(dowód: zeznania świadka G. K. – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:04:17 do 00:28:41)

W hali produkcyjnej znajdowało się sporo pojedynczych frontów z poprzednich zleceń. Zdarzały się pomyłki w pomiarach i wówczas takie elementy zostawiano w hali. Znajdowało się tam wiele płyt po poprzednich pracownikach.

Płyty, które znalazł pozwany leżały w hali produkcyjnej od dłuższego czasu. Nikt z wówczas pracujących u pozwanego pracowników, nie wykonał tych frontów.

(dowód: zeznania świadka G. K. – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:04:17 do 00:28:41; zeznania powoda – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:30:44 do 00:52:24)

W dniu 31 marca 2016r. pozwany wręczył powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, jako przyczynę wskazując na wykorzystanie płyty #18 okleinowej orzech i wykonanie z niej przez powoda 6 frontów meblowych gotowych do lakierowania wraz z zamontowanymi w niej puszkami.

Takie samo oświadczenie zostało wręczone także pozostałym pracownikom pozwanego.

(dowód: oświadczenie z 31 marca 2016r. – k. 5; zeznania powoda – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:30:44 do 00:52:24; zeznania pozwanego z dnia 27 września 2018r. – nagranie od 00:01:47 do 00:19:56 – k. 60)

Wyjaśnienia pracowników pracujących na innej hali produkcyjnej pozwany uznał za wiarygodne i na tej podstawie cofnął im oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Pozwany przywrócił do pracy A. I. oraz P. K..

(dowód: oświadczenie A. I. – k. 23; oświadczenie P. K. – k. 24; zeznania świadka G. K. – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:04:17 do 00:28:41)

Pozwany nie wezwał żadnych organów ścigania celem ustalenia okoliczności zdarzenia.

(okoliczność bezsporna, a nadto zeznania świadka G. K. – nagranie rozprawy z 16 stycznia 2018r., nagranie od 00:04:17 do 00:28:41)

W dniu 8 kwietnia 2016r. pozwany wydał powodowi świadectwo pracy, datowane na dzień 31 marca 2016r., w którym wskazano, iż stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p.

(dowód: świadectwo pracy – k. 3)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, pozwanego, świadków P. K., G. K., dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, a także oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych.

Zeznania świadków P. K. oraz G. K. Sąd ocenił jako wiarygodne, dając im w pełni wiarę, ponieważ były spójne, a ich wiarygodność, w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości. W zasadniczej części złożone zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a tam gdzie świadkowie wskazywali na okoliczności nieudokumentowane, nie było podstaw, by zeznania kwestionować.

Świadek P. K. wskazał, że nie widział, aby powód wykonywał „osobistą pracę z frontów”. Nigdy nie słyszał, aby powód dokonał jakiejś czynności z materiału pozwanego na użytek prywatny. Ponadto zeznał, że do hali swobodny dostęp mieli pozostali pracownicy pozwanego.

Z zeznań świadka G. K. wynika, że fronty, o których mówił pozwany, znajdowały się w hali produkcyjnej od dłuższego czasu. Zdarzały się pomyłki w pomiarach i było prawdopodobne, że zostały z jakiegoś starego zlecenia po poprzednich pracownikach.

Odnosnie zeznań powoda P. J., Sąd nie miał wątpliwości co do ich wiarygodności. Powód również wskazał, że fronty mogły zostać zrobione przez pracowników, którzy już u pozwanego nie pracowali. U pozwanego była rotacja pracowników, w ostatnich latach część z nich się zwolniła, na ich miejsce zatrudniono nowych. W hali produkcyjnej znajduje się sporo płyt z wcześniejszych zamówień, stoją tam nawet od kilku lat. Pozwany kwestionował powyższą okoliczność, wskazując że nie przyjmował nigdy zamówienia na płytę w kolorze orzecha amerykańskiego. Nie przedstawił jednak w tym zakresie żadnych dowodów, jak chociażby nie przedłożył zamówień z ostatniego okresu. Sam fakt, że ostatnie zamówienie dotyczące jednego klienta, nie zawierało takiej płyty, nie oznacza, że wcześniej taka płyta nie była zamawiana. Tym bardziej, że pozwany miał pewność, że do przygotowania frontów została użyta jego płyta. Nie jest dla Sądu zrozumiałe po co pozwany w hali produkcyjnej miałby trzymać płyty, które nie są potrzebne do żadnego zamówienia. Powszechna jest raczej praktyka, że dopiero po wypłynięciu konkretnego zamówienia, są zamawiane płyty w określonym kolorze i z nich wyrabiane meble. Skoro zatem pozwany był pewny, że fronty zostały wykonane z jego płyty, to z pewnością była ona niezbędna do wykonania konkretnego zamówienia w przeszłości. Jest zatem wielce prawdopodobne, że skoro miało to miejsce w przeszłości, to mógł o tym nie pamiętać. Sąd nie znalazł zatem podstaw, aby kwestionować zeznania powoda, dlatego ocenił je jako wiarygodne, dając im w pełni wiarę. Zeznania były spójne i logiczne, korespondowały także z wcześniejszymi zeznaniami świadków. Brak było podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Zeznania pozwanego były dla Sądu wiarygodne jedynie w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków i powoda, a także w znajdujących się w aktach sprawy dowodach z dokumentów. Sąd odmówił wiarygodności jego zeznań w zakresie w jakim wskazywał, iż to powód dla celów prywatnych wykonał fronty z płyty wiórowej. Pozwany przyznał bowiem, że nie miał żadnych dowodów potwierdzających fakt wykonania tych frontów przez powoda. Było to wyłącznie jego przypuszczenie wynikające z faktu, że na hali, na której znalazł płyty pracował

tylko powód wraz z G. K.. Pozwany stanowczo podkreślał w toku zeznań, że jest pewny swoich twierdzeń odnośnie winy powoda, jednakże nie miał na tę okoliczność żadnych dowodów. Wskazywał jedynie, że o winie powoda świadczył ton jego wypowiedzi, gdy pozwany zapytał o sporne fronty. Na tej podstawie pozwany powziął przekonanie o tym, że to właśnie powód wykorzystał do celów prywatnych materiały znajdujące się w zakładzie pracy. Zdaniem Sądu samo subiektywne przekonanie pozwanego nie znajdujące oparcia w konkretnych dowodach nie było wystarczające aby mogło stanowić podstawę do rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo P. J. zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była zasadność zgłoszonego przez powoda roszczenia o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Podstawa prawna roszczenia powoda wynika z treści art. 56 § 1 k.p., który stanowi, iż pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie, zmierzać więc miało, do jednoznacznego ustalenia, czy strona pozwana, dokonując rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, uczyniła to w sposób prawidłowy i z uzasadnionych przyczyn.

Odpowiednią regulację w tym zakresie zawiera art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. Zgodnie z nim pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez niego podstawowych obowiązków pracowniczych. W oświadczeniu z dnia 31 marca 2016 roku nie został wskazany przez pozwanego żaden przepis kodeksu pracy, na który by się powoływał rozwiązując z powodem umowę o pracę, nie wskazał także aby przyczyną rozwiązania było naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Wskazał natomiast, że rozwiązuje z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, a także wyjaśnił na czym konkretnie polegało zachowanie powoda, które pozwany uznał za niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Niewątpliwie ocena, jakiej podejmuje się Sąd, w kwestii zgodności z prawem przedmiotowego rozwiązania umowy o pracę będzie się opierała na analizie prawdziwości i legalności przyczyn wskazanych przez pracodawcę. Nie można również zapominać o ważnym wniosku wypływającym z językowej analizy przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p., a mianowicie, iż wskazane przyczyny muszą nosić znamiona ciężkich naruszeń obowiązków pracowniczych. Zgodnie z dyspozycją art. 30 § 4 k.p. pracodawca podał w swym oświadczeniu, iż przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia było wykorzystanie przez powoda do celów prywatnych płyty #18 wiórowej okleinowanej orzechem, poprzez pocięcie jej na 6 frontów w formacie 576 x 318, okleinowanie kantów oraz nawiercenie w nich puszek.

Wobec powyższego, aby móc ocenić, czy rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia odbyło się w zgodzie z odpowiednimi regulacjami prawnymi, należy przejść do szczegółowej analizy wskazanej w oświadczeniu pracodawcy przyczyny pod kątem spełniania warunku ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Należy zauważyć, że rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. jest sytuacją szczególną, stąd też pracodawca powinien w swym oświadczeniu o podjęciu takiego kroku szczegółowo uzasadnić jego podstawę faktyczną, podając konkretne zdarzenia, które przemawiają za ciężkim naruszeniem przez pracownika jego podstawowych obowiązków. W przedmiotowej sprawie pracodawca powołał się w uzasadnieniu oświadczenia na konkretne zdarzenie. Zachowany

został także, określony w art. 52 § 2 k.p., termin dla złożenia takiego oświadczenia. Stosownie do brzmienia powołanego przepisu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Pozwany pozyskał wiedzę na temat wykorzystania płyty wiórowej do wykonania 6 frontów w dniu 24 marca 2016r., natomiast wręczenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę nastąpiło w dniu 31 marca 2016r. Termin przewidziany w art. 52 § 2 k.p. został zatem zachowany.

Jednakże należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym poglądem wyrażonym w orzecznictwie, który niewątpliwie zasługuje na aprobatę, „ocena, czy naruszenie obowiązku [przez pracownika] jest ciężkie, powinna uwzględniać stopień jego winy oraz zagrożenie lub naruszenie interesów pracodawcy. W użytych w powołanym przepisie (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) pojęciu "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych" mieszczą się trzy elementy. Są to: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy, a także zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo” – wyrok SN z dnia 20 grudnia 2013r., sygn. akt II PK 81/13.

W pierwszej kolejności ustaleniu przez Sąd podlegało zatem, czy powód w istocie dopuścił się naruszenia wskazanego w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Pozwany wskazał w nim, że powód wykorzystał do celów prywatnych płytę #18 wiórową okleinowaną orzechem, poprzez jej pocięcie na 6 frontów w formacie 576 x 318, okleinowanie kantów oraz nawiercenie w nich puszek.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby powód dopuścił się powyższego naruszenia. Nie można uznać, aby zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, zeznania przesłuchanych w sprawie świadków mogły potwierdzić, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę była zasadna. Pozwany podnosił, iż pozostali pracownicy poza powodem i G. K. nie pracowali na tej hali i nie mieli powodu korzystać z maszyn znajdujących się na niej. Zadania ich polegały na innych pracach niż te, do których służą maszyny na hali, w której pracowali powód i G. K.. Ponadto w ostatnich dniach poprzedzających znalezienie przez pozwanego tych frontów, zajmowali się innymi pracami, które wykluczały możliwość wykonania przez nich znalezionych frontów. Zdaniem Sądu powyższa okoliczność podnoszona przez pozwanego nie świadczy o winie powoda i dopuszczeniu się przez niego naruszeń wskazanych w rozwiązaniu umowy o pracę.

Pozwany w trakcie zeznań nie był w stanie wyjaśnić na czym konkretnie oparł swoje przypuszczenie o tym, że to właśnie powód miał być osobą odpowiedzialną za przygotowanie 6 frontów z okleiny z orzecha amerykańskiego. Pozwany przyznał wprost, że jego przekonanie wynikało z tonu głosu powoda, kiedy zapytał go o znalezione fronty. Zdaniem Sądu takie przekonanie pozwanego nie zostało poparte żadnymi dowodami. Pozwany nie wezwał policji, nie przeprowadził żadnych czynności mających potwierdzić jego przypuszczenia. Żaden z jego pracowników również nie potwierdził takich okoliczności. Gdyby faktycznie powód przygotował przedmiotowe fronty, to z pewnością inni pracownicy byłiby tego świadkami. Powód pracował bowiem w hali produkcyjnej z G. K., zatem nie zostawał w pomieszczeniu sam. Ponadto do hali dostęp mieli także pozostali pracownicy, którzy również nie byli w stanie potwierdzić, aby widzieli żeby powód wykonywał fronty. Przesłuchani w sprawie świadkowie, współpracownicy powoda zeznali, iż wysoce prawdopodobne jest - że fronty zostały przygotowane omyłkowo przed wcześniejszych pracowników pozwanego. Zdarzały się bowiem pomyłki w pomiarach i wówczas zostawiano takie elementy na hali. Świadkowie zeznali, że na hali są płyty, które stoją tam od lat. Nie ulega zatem wątpliwości, że pozwany nie zdołał wykazać, aby powód dopuścił się zachowania wskazanego w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę. Zatem wskazana przyczyna okazała się nieprawdziwa i nierzeczywista.

Pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. Roszczenie to, zgodnie z art. 58 k.p. przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Mając na względzie fakt, iż powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 5.550,00 zł, stanowiącą równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia, wliczonego zgodnie z zaświadczeniem o zarobkach.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego Z. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) – Z. W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 277,50 zł (5.550,00 zł x 5%) tytułem opłaty sądowej od pozwu, z której powód był zwolniony z mocy ustawy.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd, zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.